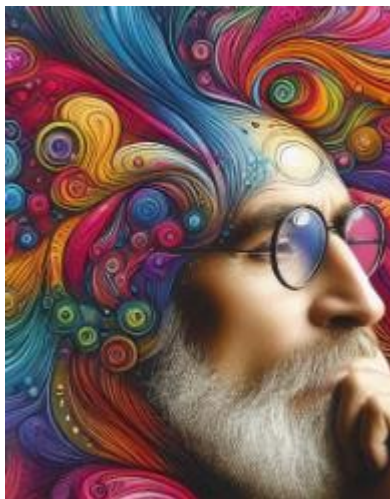

Alma

SunKuWriter
Magazine juni 2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
Sunkuwriter Movement

#SunKuWriter

Tomme nætter,
sjælen giver ekko af
stilhed, tomhed i mig.

Tankerne hvirvler rundt,
luften er fanget uden et
sted, jeg trækker vejret,
indtil jeg kvæles.

Ingen tid, intet sted, venter
i skyggerne, eksisterer
uden lys, uden luft.

I udseendets skygger, camoufleret, er jeg malet og virkelig forandret. Uden
bevidsthed mister jeg mig selv i lydens dybe sind.

Brudt i stykker, ideer, der fordamper som tåge. Livet flyder, gennemsigtigt, uden
en budbringer ... bare mig, med mig selv.

Skygger hvisker hemmeligheder,
den kolde måne varmer.

Ord danser tomt, formålsløst, uden ekko. Løse bogstaver uden destination,
ligesom mig: en pen, der har glemt, hvordan man skriver drømme.

Jeg skriver uden at læse, ordene danser i det afrevne papirs magi. Lys og
skygge flettes sammen, hemmeligheder gemt i blækket.

Drømme af blæk, falmende minder, slør af rastløse ideer. Formløse
kruseduller, spor, der går tabt i sindets dans.

Gemte minder, genfødt i
nutiden, fremtiden
begravet.

Jeg er et spejl uden billede, ødelagt i sjælen, uden en refleksion i tiden. Når jeg ser
mig selv, falder jeg fra hinanden i refleksionen: et syn, der opløses.

Røgen danser i luften,
tankerne drejer rundt,
ekkoet mumler.

Digteren skriver ikke, tårer
bliver til ord, stilheden
taler.

Sjælen, usynlig for øjet, men følt i hjertet. Den hvisker
hemmeligheder, som ingen hører,
For måske er sjælen kun et ekko af det, vi er.

På tidens spor løber jeg
smilende baglæns,
galskaben blomstrer.

Jeg er, hvad jeg føler, uden mening. Måske er der slet ingen mening, bare et
bakgear, en flugt ind i tomheden. I stilheden er ordene mit tilflugtssted, løse,
ubundne.

Nogle gange er jeg et fortabt univers, en nat uden stjerner, en måne, der gemmer
sig. Jeg flygter ind i mørket, hvor ingen kan finde mig, men måske vil de opdage
mig.

Mine skrig er ikke mine egne, de er ekkoer af stemmer, der danser i mit sind.
Det gennemborer mig gennem stilheden, som ingen hører, men skriger så
højt inde i mig.

Tiden hvirvler rundt,
ingen fortid til at
tynde den ned,
nutiden glider væk.

Måtte ordene være vind, uden
vinger, uden destination,
en enkelt tanke fortabt i uendeligheden.

Min skygge oplyser mig, et lys uden detaljer, en flygtig refleksion. Nogle gange ser den ikke ud til at eksistere, men den er der altid, dansende i sollyset.

De ord, jeg ikke skriver, kvæler mig,
de bliver ikke læst, men de danser i mit hoved. Vers uden
rim, i mit hoved, uden at tænke.

I nattens stilhed,
Et ekko i sindet danser,
ord kommer til live.

Verden er det digt, vi drømmer om, men ikke skriver. Jeg lever i et univers, hvor
skriften danser uden ord.

I bogstavernes univers danser
ordene i kærlighed. En sonet er
født.

Sjælen, der græder, på
klaveret giver ekko af
smerte, melodi og
kærlighed.

Tomheden giver ekko i mit bryst,
en skikkelse, der danser i mørket,
jeg er en måneløs nat.

I sjælens dunkelhed har
lyset mistet sin ro. Kun
din ledestjerne skinner i
melankolien.

Stilheden råber i mængden,
stemmerne giver ekko uden
retning. Nattens ord,
sandhed i mørket.

Ord er min hud, bogstaver er mit blod. Papir er det univers, hvor jeg trækker vejret. Uden at skrive er jeg tom, jeg er ingenting.

I tusmørket er jeg lys, der danser, hvisken, der omfavner. Mellem galskab og eksistensens vægt skriver jeg uendelighed.

Jeg er den gale mand med pennen,
hvor fantasien danser og bryder fri.
Papiret fortæres, blækket drypper,
brændende tårer, som hjertet bærer.

Uden at skrive er jeg en skygge i tiden. Jeg stopper op, jeg stagnerer, hvor ordene dør, og stilheden tynger mig ned. Kun i bogstaver trækker jeg vejret.

Hvert ord er en puls, hver sætning
er den luft, jeg indånder. Uden
dem smuldrer jeg ind i tomhed.

Blikke, der taler, år,
der går,
Følelser, der tynger mig ned.

Sind, der lyver, trænger
ind i blikket, hvor jeg
nogle gange dør.

I skrivningens hav, hvor dråber bliver til universer, lider jeg skibbrud af tekster, der synger sirenesange. Hypnotiseret synker jeg ned i endeløse vers.

Min rejse er en båd uden havn, et skibsvrag, der vælger havet. At sejle er at leve, at løbe verdenernes verden er at drømme.

Jeg forbereder blækket som en, der skærper sjælen. Mit blod, mine ord, den krig, jeg fører i endeløse sætninger. Jeg vinder aldrig, men jeg bliver ved.

I tankens tomhed finder jeg mig selv fortabt,

på et sted, der ikke er mit tilflugtssted.
Hinsides det imaginære er stilheden en ven.

Tabt i tiden, fundet i rummet,
jeg spinder, ideer kommer og
går.

Jeg er alt, hvad jeg føler, men jeg tømmer mig selv i løse ord, der danser rundt
og venter på at danne sætninger ... Mening? Måske kun i kaos.

I det store tomrum, hvor tanken går tabt, finder jeg mig selv svævende mellem
ideer, der danser i rummet.

Hjertet i stilhed,
i den indespærrede luft,
uden åndedræt. Kærlighed?
Kun i vinden.

Ord flygter, de danser i tomrummet. De er ikke mine, de er ikke dine, de er
vindens. I taktens rytme mister jeg mig selv i ordene, der opløses i luften.

Jeg er fri, men bundet til friheden, jeg
bærer skæbnen af at være bundet, min
egen ulykke, min skæbne.

Blæk fra årener,
på tomt papir danser,
kunst er født.

Tanker, der flyder som havet, ord, der danser mellem det enkle og det
komplekse. Sætninger uden grund, men med sjæl.

Ordene danser i kaosset, kolliderer og flygter, før jeg kan nå at fange dem. Jeg beder
dem om vinger, men alt, hvad de efterlader mig, er stilhed.

I kunsten ville jeg elske
dig, jeg fløj gennem
fjerne himmelstrøg, og til
sidst var du her.

Jeg fløj over sjælens afgrund og omfavnede faldets galskab. Da jeg faldt, rejste jeg mig aldrig op igen. Kun ekkoet af nedslaget og svimmelheden holdt mig med selskab.

Ensomhed, ræk ud efter mig. Du er den bror, som foreningen skilte, men som altid blev i sjælen.

Mærker på sjælen, de
sårer, de rammer
væsenet. Natten lyser
op.

I dit blik, kærlighedens hav. Jeg hoppede af båden, jeg sank bare for at se dig. Jeg svømmede, jeg svømmede, og jeg kunne ikke finde dig.

Plettet med blæk danser ordene i kaos. Stilheden giver ekko, stykker af mig opløses.

Jeg er tavshedens stemme,
et skrig, som skriften giver
ekko af, fremmedgjort støj.

Jeg stjal fra ordet, hvad sjælen gemte. Jeg fratog det dets betydning, rev vægten ud af det. Da jeg ledte efter dens smerte, flygtede den som en skygge i solen.

Jeg rev ord ud,
blottet hud, følelsen hældt
ud af min sjæl.

Tænkning er en hammer, der rammer sjælen. Jeg lader det flyde, men før og efter vejer tungt. Følelser? De er bare ... følelser.

Tankerne spredtes,
skyerne krydser den blå
himmel, jeg møder min
Gud.

Jeg er bare en dirigent, blækket er den sjæl, der strømmer ud på papiret. Jeg er ikke sikker på, om der er pligter i at skrive, men jeg følger med, for at skrive er at trække vejret.

Ord flyver i luften, de danser med stjerner, plim! Måneskinnet oplyser kærligheden. Bare at være, observere, skrive ... og stilhed opstår.

Digterens sjæl, smerte, der brænder,
vågner i livet, stædige smerte. Bånd
falder væk, trækker vejret frit,
uudlevede kvælninger, poesi, der inspirerer.

Tankestrømmene, der er ensomme i deres strøm, fører mig til tomheden i en enkelt tanke. Mere alene end stilheden selv.

Tom i mig, fuld af mig. Træk vejret ind, pust ud. Cyklussen danser, brystet synger, stilheden skriger.

Pennen danser hen over papiret, stiger og falder, skaber ridser, der får liv. Flygtige øjeblikke af væren og følelse, hvor det, der sker, understreges.

Jeg holder pennen som en, der svinger et sværd, klar til at flænse stilheden. I øjeblikkets tomgang tænder jeg en cigaret og forbereder mig på endnu et strøg på den blanke side.

Hvert ord, jeg skriver, bærer raseriet fra mit bryst. Historier, der er fanget i min sjæl, og som selv papiret ikke kan befri.

Pennen danser, blækket flyder,
had og kærlighed, gift til sår.
Den byder velkommen eller skubber væk, uden nogen ende i sigte.

Digtere har altid ret, i
kærlighed er de rene
følelser. Fornuft? Kun i
hjertet.

I dag læner jeg mig op ad ordene,
jeg skaber en stilhed, der luller,

Jeg falder i søvn i sætningens hygge.

Ved livets korsvej, hvor tiden siger farvel, finder vi en enorm tomhed. At give efter er ikke svaghed, det er kunsten at flyde med universet.

Længsel er et fortabt skib, der sejler på
det umuliges hav. Blind følger jeg
begærets vind.

På himlens skinner,
forenet i ensomhed, går
de. Hjerter forgæves.

På rejsen mod mysteriet afslører fraværet af en hemmelighed sig selv, lige så
enkel og kompleks som en solnedgang, der danser i horisonten.

Ord er ekkoet af stilhed, som munden
holder hemmelig, men som hjertet
råber ud i vinden.

I frygtens svimmelhed,
herlighed skjult i stilhed,
flamme uden ild.

Den trætte pen,
efterlader tårer i papiret,
blæk, der gør tavs.

I sjælens tomhed,
folkemængdens
tavshed, alene og ikke
alene.

Kun ord kender vægten af stilhed. Jeg skrev for dig, men i sidste ende skrev
jeg for den ensomhed, der var tilbage i mig.

Jeg bærer ord, lette vers
på mit åndedræt,

poesien flyver.

Med ord afslører jeg hemmeligheder, som sjælen tier om, og som hjertet

gemmer på. I tårernes hav,
dykker jeg ned i ordene, jeg
finder mig selv i dybet.

Jeg skriver vers i min sjæl,
ensomhed, der luller mig
ind, selskab, der ikke vil
holde kæft.

Da jeg stoppede, talte stilheden.
Pennen i hånden, tomhed på papiret.
Ordene flygtede, det væsentlige forblev.

Jeg løber gennem tiden, ordene danser, skrevet uden at stoppe. Tiden flygter,
men jeg skriver for at fange den.

Mellem skyerne i skrivningens alkymi lever og føler du. Først da, med pennen i
hånden, sker magien.

Mellem tomhed og lyd mister jeg mig selv i de ord, der finder mig. Ah, hvor
sødt er ekkoet af det, der er skrevet.

I skrivningen mister jeg mig selv,
i sjælen finder jeg endelig mig selv,
ordene føles.

I fraværet af ord omfavner
mørket mig.
Ordets kraft, lyset, der går igennem.

At føle og ikke se,
at se på det skjulte
mysterium, ting
forvrænget.

I livets kurver spiller skæbnen. Øjne krydses, ord støder sammen. Mellem øjeblikket og uendeligheden er vi vores egne ulykker.

I den kolde stilhed
råber sjælen på vers,
hjertet er fanget.

Ord i lænker, men alligevel flyver de. Skrevet til dem, der læser, sætter de hjertet fri.

I vindens åndedrag fastfryser
blikket tiden, et evigt øjeblik.

Tiden er et paradoks: Man lever og dør i den. Øjeblikket er imidlertid det, der undslipper os.

At skrive er at leve uden at overleve,
en eventyrlig flugt i eksistensen.
Den gemmer sig i tiden,
den findes i ordene.

Kærlighed er en flamme,
der varmer og også brænder.
Smerten forbliver i sjælen.

Blændet af ord ser jeg verden. Jeg
skriver dem ned, jeg fortaber mig i
dybet. Klarhed beruser, dyb stilhed.

Lukket i nuet, skriften
slippes ud i luften, roen
pulserer.

Hvordan indfanger man tristhed med ord? Den kan ikke skrives, den kan mærkes. Den gemmer sig i den smerte og angst, man allerede har oplevet.

I livets hav, det store blå
håb, fortyndes sorgen.

Ord venter, stille, hverken triste
eller døde, de lever, når vi rører
ved dem.

Følelser i ord, et univers i et enkelt øjeblik.

Ord er som frø i hjertet, de spirer over tid. Vi leder efter det rigtige, men
øjeblikket er flygtigt. I sidste ende er der altid en stilhed, som råber det, der
ikke blev sagt.

Stemmer fra uendeligheden giver ekko, skrig, der vækker. Virkeligheden
hvisker, kan du høre den?

Følelser er ord, mærker efterladt
i tiden, liv registreret.

I ordenes stilhed føler de, der
ikke læser dem, dem ikke. Men
vi rejser i dem.

Blandt tågen,
danser natten og begæret,
jeg mediterer i det fjerne.

At føle er at leve,
sanserne navigerer,
sjælen vibrerer.

Jeg er alene,
ekkoet af min væren
alene, stilheden skriger.

I mit væsens centrum,
bittert og sjældent,
svæver jeg, min ånd
dykker.

I værens stilhed stiger en
ensom mission op, et ekko i
tomrummet.

Stjernerne danser,
en sky, der hurtigt passerer, alt er
flygtigt.

Her er jeg, viklet ind i væren, bare væren. I

mørket finder jeg klarhed,
jo mere skygge, jo mere ædruelighed.
Sjælen danser i stilheden.

Jeg ser på mig selv, jeg
skriver. Komma og
punktum, jeg bygger, jeg
ødelægger, jeg genfødes
på afgrundens rand.
Mit råb er at bygge op igen

Det er mig, bare mig, uden den mig, der er alle de mig, der ikke er mig. Mellem
alt og intet er jeg den forbipasserende vind.

Jeg ser på horisonten og tænker ... du er her. Det er sandt, du er her. I
daggryets stilhed, visheden om din eksistens.

Jeg er, og jeg tænker, jeg har glemt ... men måske er det at glemme bare en
påmindelse om, at ikke alt behøver at blive husket.

Tunge tanker,
som en sky, der lægger af, en
sjæl, der græder.

At føle dig er som at danse med vinden, uden at røre, men med min sjæl hvirvlende.

Jeg løber, jeg løber, jeg farer vild. Jeg vil bare løbe, flyve uden en destination.
Friheden danser i mine fodspor.

Skriften vibrerer,
bogstaver flyver i den
enorme dans af ord.

Hvor mange gange snubler hjertet og insisterer alligevel på at danse? At tænke er en

mærkelig handling,
At være fremmed for at tænke,
Eller bare at tænke på at være?

Mærkeligt er det, der omgiver
os, usynligt, men så klart,
mærkelighed, der omfavner os.

At blive kommanderet uden vilje,
hjertet i knuder, sjælen tavs. Frihed,
hvor bliver du holdt?

Evigt liv, der lever
og bevares. Aldrig
tomt,
vi bærer altid vores sjæle, fulde
af minder.

Jeg blander ideer,
fortynder, adskiller,
skaber verdener igen.

I skabelsens kunst er hver dag et nyt blankt lærred. At skabe, genskabe og
s k a b e igen ... det er fantasiens uendelige dans!

At skabe er et tomrum fuld af verdener,

hvor intetheden danser med fraværet,
og fantasien er stilhedens ekko.

Melankolsk skæbne,
en byrde båret af tiden, et
åndedrag uden lindring.

Illusionen er livets pensel, sandheden er lærredet. Jo mere vi maler, jo flere stier
opstår der.

Absorberet i tanker, knust,
revet fra hinanden, jeg
genfødes styrket.

Tankerne danser, blikket
er fanget i tiden, den evige
hukommelse.

Fortabt i rummet, hvor
rummet er enormt, men
jeg mangler
jordforbindelse.

Fraværende vandrer
jeg. Jeg leder efter mig
selv i tomrummet, jeg
mister mig selv i
ekkoet.

Jeg vandrer mellem ordene, som en, der danser med vinden. Jeg læner mig op ad
det rigtige, og i et åndedrag giver jeg slip på mig selv.

Mellem fantasi og virkelig forestilling er der en flyvning. At flyve med den
fulde fornemmelse af at flyve er den kunst, der løfter os.

Denne væske, der størkner og flyder ud uden at sprøjte ud ... et mysterium, der
flyder gennem sjælen.

Vi fødes og genfødes i hvert øjeblik,
tiden undslipper os, men vi går
videre.

Jeg vandrer i brisen, pulserende liv.

Glæde og utilfredshed, selv
om man er tilfreds, er det
forgæves. At leve er en
modsigelse.

Sjælen danser, skyggen
omfavner, lethed og vægt i fuld
ynde. Væren, der er sol, væren,
der passerer.

Brisen, der danser,
rastløst sind mødes, lys, der
skrider frem.

Lys, der skinner,
et væsen, der afslører sig
selv, evigt. En refleksion
af sjælen.

Ord, der snurrer, tanker, der danser. Det omvendte af at tænke er også et vers.

Ord danser,
i et vers, der fortryller,
magi opstår.

Der er tristhed i luften,
frihedens vinger går,
vender tilbage i hjertet.